

Skarżąca podnosi ponadto, że Sąd również błędnie założył, iż znaki stosowane przez skarżącą do oznaczania funduszy inwestycyjnych były zawsze używane łącznie z wskazaniem przedsiębiorcy emitenta. Podważone zostało to jednak w świetle dowodów przedstawionych przez skarżącą w postępowaniu przed OHIM, z których wynika, jak to podniesiono, że w materiałach prasowych dotyczących funduszy lub przy udzielaniu porad inwestycyjnych nazwa emitenta nie była wymieniana.

Skarżąca podkreśla, że zaskarżony wyrok nie jest odpowiednio uzasadniony, ponieważ nie jest jasne, w jaki sposób Sąd zdołał określić punkt widzenia niemieckiego odbiorcy, mający zasadnicze znaczenie przy analizie niebezpieczeństwa wprowadzenia w błąd.

Jednakże było to niezbędne w świetle faktu, że skarżąca, przedstawiając szereg decyzji niemieckiego urzędu patentowego i orzeczeń niemieckich sądów, wykazała, iż zarówno urząd ten, jak i sądy przyjmują, że niemiecka opinia publiczna jest wprowadzana w błąd w sytuacji, w której pewne znaki towarowe zawierające tą samą pierwszą sylabę, co w znakach skarżącej, są rejestrowane lub używane przez osoby trzecie dla oznaczenia usług z sektora finansowego.

Wreszcie skarżąca podnosi, że podobnie jak OHIM, również Sąd nie zdał sobie sprawy z istnieniem niebezpieczeństwa wprowadzenia w błąd ze względu na podobieństwo usług także w sektorze „czynności dotyczących nieruchomości”. W przypadku funduszy nieruchomości oznaczanych znakami towarowymi skarżącej spodziewany przez inwestorów wzrost wartości osiągnięty jest między innymi w drodze czynności zarządzania nieruchomościami oraz najmu lub sprzedaży nieruchomości. Skarżąca twierdzi więc, że zarówno OHIM, jak i Sąd wyszli z błędnego założenia, iż zarządzanie funduszem nieruchomości ogranicza się do akumulacji kapitału. OHIM utożsamiał z pojęciem „czynności dotyczące nieruchomości” jedynie działalność analogiczną do pośrednictwa, przez co nie wziął pod uwagę, że pojęcie to ma znacznie szerszy zakres.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 2 lipca 2010 r. — SIAT SA przeciwko Państwu belgijskiemu

(Sprawa C-318/10)

(2010/C 246/44)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SIAT SA

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 49 traktatu WE w wersji mającej zastosowanie w niniejszym przypadku, jako że okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu miały miejsce przed wejściem w życie traktatu lizbońskiego w dniu 1 grudnia 2009 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że stoi na przeszkodzie krajowym przepisom prawnym państwa członkowskiego, zgodnie z którymi wynagrodzenie za świadczenia lub usługi nie są uznawane za podlegające odliczeniu koszty uzyskania przychodu, gdy jest wypłacane lub zostaje przyznane bezpośrednio lub pośrednio podatnikowi będącemu rezydentem w innym państwie członkowskim lub zagranicznemu przedsiębiorstwu, które na podstawie przepisów prawnych kraju, w którym mają miejsce zamieszkania lub siedzibę, nie podlegają w nim podatkowi od dochodów lub podlegają w nim z tytułu danych dochodów znacznie korzystniejszemu systemowi opodatkowania niż system, któremu dochody te podlegają w państwie członkowskim, o którego przepisach prawnych jest mowa, chyba że podatnik udowodni wszystkimi możliwymi sposobami prawnymi, że wspomniane wynagrodzenie odpowiada rzeczywistym i uczciwym transakcjom i że nie przekracza normalnych granic, podczas gdy taki dowód nie jest wymagany, by móc odliczyć wynagrodzenie za świadczenia lub usługi wypłacone podatnikowi będącemu rezydentem w tym państwie członkowskim, nawet jeśli ten podatnik nie podlega podatkowi od dochodów lub podlega znacznie korzystniejszemu systemowi opodatkowania niż system przewidziany w prawie powszechnie obowiązującym w tym kraju?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Haarlem (Niderlandy) w dniu 2 lipca 2010 r. — X przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Y

(Sprawa C-319/10)

(2010/C 246/45)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank Haarlem

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Inspecteur van de Belastingdienst/Y

Pytania prejudycjalne

1) Czy w ramach kontroli zgodności z prawem lub wykładni rozporządzeń (WE) nr 535/94 ⁽¹⁾, 1832/2002 ⁽²⁾, 1871/2003 ⁽³⁾ i 2344/2003 ⁽⁴⁾, w drodze których została wprowadzona uwaga dodatkowa 7 (NS) do Rozdziału 2 (w tamtym czasie o numerze 8) i następnie zmieniona można się powołać na decyzję DSB (Organu Rozstrzygania Sporów WTO) z dnia 27 września 2005 r. dotyczącą wykładni pojęcia „solone” zawartego w pozycji 0210 nawet jeżeli uprzednio nastąpiło zgłoszenie do postępowania celnego „Wprowadzenie do swobodnego obrotu celnego”?

2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Jak można ustalić czy doszło do istotnych zmian mięsa drobiowego?

3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

a) czy wyżej wymienione rozporządzenia są w świetle decyzji DSB z dnia 27 września 2005 r. ważne w zakresie w jakim stanowią, że mięso należy uważać za solone w rozumieniu pozycji 0210 jeżeli całkowita zawartości soli w nim wynosi 1,2 % masy lub więcej?

b) czy wyżej wymienione rozporządzenia należy w świetle decyzji DSB z dnia 27 września 2005 r. interpretować w ten sposób, że mięso o całkowitej zawartości soli 1,2 % lub więcej należy zgodnie z uwagą dodatkową 7 (NS) do Rozdziału 2 uważać za istotnie zmienione i „solone” w rozumieniu pozycji 0210 i że nie można wykluczyć zaklasyfikowania do pozycji 02010 mięsa o całkowitej zawartości soli mniejszej niż 1,2 % jeżeli zostanie udokumentowane, że uległo ono istotnym zmianom w następie solenia?

4) W razie udzielenia na pytanie 3 lit. a) odpowiedzi twierdzącej:

Jak należy ustalić czy solenie umożliwia długotrwałe zakonserwowanie mięsa drobiowego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 535/94 z dnia 9 marca 1994 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 68, s. 15).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1832/2002 z dnia 1 sierpnia 2002 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 290, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1871/2003 z dnia 23 października 2003 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 275, s. 5).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2344/2003 z dnia 30 grudnia 2003 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 346, s. 38).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Haarlem (Niderlandy) w dniu 2 lipca 2010 r. — X B.V. przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst P

(Sprawa C-320/10)

(2010/C 246/46)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank Haarlem

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X B.V.

Strona pozwana: Inspecteur van de Belastingdienst P

Pytania prejudycjalne

1) Czy w ramach kontroli zgodności z prawem lub wykładni rozporządzeń (WE) nr 535/94 ⁽¹⁾, 1832/2002 ⁽²⁾, 1871/2003 ⁽³⁾ i 2344/2003 ⁽⁴⁾, w drodze których została wprowadzona uwaga dodatkowa 7 (NS) do Rozdziału 2 (w tamtym czasie o numerze 8) i następnie zmieniona można się powołać na decyzję DSB (Organu Rozstrzygania Sporów WTO) z dnia 27 września 2005 r. dotyczącą wykładni pojęcia „solone” zawartego w pozycji 0210 nawet jeżeli uprzednio nastąpiło zgłoszenie do postępowania celnego „Wprowadzenie do swobodnego obrotu celnego”?

2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Jak można ustalić czy doszło do istotnych zmian mięsa drobiowego?

3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

a) czy wyżej wymienione rozporządzenia są w świetle decyzji DSB z dnia 27 września 2005 r. ważne w zakresie w jakim stanowią, że mięso należy uważać za solone w rozumieniu pozycji 0210 jeżeli całkowita zawartości soli w nim wynosi 1,2 % masy lub więcej?